

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Назив оригинала:
Anna Wilson
PUPPY POWER

Copyright © by Anna Wilson 2009
Illustration Copyright © by Moira Munro 2009
Copyright © за српско издање Alnari d.o.o. 2011

ISBN 978-86-7710-576-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliраном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Ана Вилсон

Куца без МАНЕ

Превела Светлана Бабовић

alnari
PUBLISHING

Београд, 2011.

*Посвећено мојој рођаци Лиз,
уз захвалност за
све оне информације
о итенцима*

САДРЖАЈ

1. КАКО ДА ТЕ УХВАТИ НОСАЛГИЈА	7
2. КАКО ДА СЕ ДОСЕТИШ ДРУГЕ МОГУЋНОСТИ	17
3. КАКО ДА ЗАМАЛО НАВУЧЕШ НЕКОГ НА СВОЈУ ТАЛАСНУ ДУЖИНУ	27
4. КАКО ДА ДОБИЈЕШ МОЋ КУЦА	34
5. КАКО ДА ЗНАШ СВОЈЕ ЗА И ПРОТИВ	45
6. КАКО ДА ЗАМОЛИШ ЗА ПОМОЋ	54
7. КАКО ДА ЗАТРЕШ РАЗГОВОР У ЗАЧЕТКУ	64
8. КАКО ДА ПОТОНЕШ У БЕЗДАН ОЧАЈА	78
9. КАКО ДА ОРГАНИЗУЈЕШ ВЕЧЕ ЗА ДЕВОЈКЕ	88
10. КАКО ДА ТИ СТВАРНО БУДЕ ДОСТА СВЕГА	102
11. КАКО ДА ИЗАБЕРЕШ СВОГ УЗГАЈИВАЧА	107
12. КАКО ДА СЕ УБАЦИШ У ФАЗОН ПЛАНИРАЊА	119
13. КАКО ДА КУЦИ СПРЕМИШ ВЕЧЕРУ	129
14. КАКО ДА УМАЛО УМРЕШ ОД НЕСТРПЉЕЊА	138
15. КАКО ДА ОДЛЕПИШ ОД УЗБУЂЕЊА	153
16. КАКО ДА ИМАШ ДРУГАЧИЈИ БОЖИЋ	168
17. КАКО ДА БУДЕШ ТОТАЛНО ИСЦРПЉЕН	175
18. КАКО ДА СЕ РАЗНЕЖИШ	188
19. КАКО ДА ИЗВУЧЕШ НАЈБОЉЕ ИЗ СВЕГА	198
20. КАКО ДА ИМАШ НАЈСРЕЋНИЈИ КРАЈ НА СВЕТУ	209
КАКО ДА ОТКРИЈЕШ КАКВА ЈЕ ЛИЧНОСТ ТВОЈА КУЦА	219

1.

КАКО ДА ТЕ УХВАТИ НОСТАЛГИЈА

Прошло је стварно много времена од када сам последњи пут осетила потребу да пишем о себи и својој савршеној куци,

Меденој. Откад смо **ИСТИНСКИ ПОСТАЛЕ ПОВЕЗАНЕ**, јер смо научиле неке мегафеноменалне трикове дресирања прошлог лета, Медена и ја смо се слагале као прст и нокат, што значи да смо сада биле још боље најбоље другарице него онда када је она научила да се лепо понаша.

ЗАЈЕДНО СМО НАЈЈАЧЕ.

Морам да кажем да се то, по мом мишљењу, догодило због тога што је Медена постала најбоља куца на свету. Након

што је освојила награду за онај
тотално феноменалан плес,
као да је у Медениној глави нешто
кликнуло и она је схватила да ће
нам живот свима бити лепши ако уради оно
што тражим од ње.

Другим речима, ако престане да једе сву
храну из фрижидера и јапанке моје сестре
Ејприл, да не помињем њен мобилни телефон
и друге личне АСЕСОАРЕ, и ако престане
да скаче и трчкара свуда околу кô блесава и
уопште се понаша као тотална откачена ноћна
мора, сви ће је више волети.

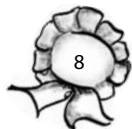
Чак и ја.

А ја је од самог почетка волим сто десет посто.

**КО НЕ БИ МОГАО ДА ВОЛИ ОВАКО
СЛАТКУ КУЦУ КАО ШТО САМ ЈА?**

У ствари, пре свега, Медена се тих дана
стварно примирила. Чак је и Ејприл престала
да је зове 'џукела' и заправо је неколико пута
застала и помазила Медену или је потапшала по
глави. У ствари, чак се и добровољно пријавила
да понекад изведе Медену у шетњу после посла
са својим дечком Ником (који је такође био и
Меденин ветеринар).

Све је ишло сасвим лепо и глатко.

„Знаш, Самер“, рекла је мама, „мислила сам да никада то нећу рећи, али Медена је ових дана толико мирна да понекад скоро да и заборавим да је уопште ту.“

Хммм.

Када је мама то изговорила, осетила сам како ме као гром из ведре неба обузима права НОСТАЛГИЈА. То је реч коју сам чула од моје најбоље другарице на свету, Моли, а користи се онда када схватите да су неке ствари из прошлости биле прилично лепе, или другим речима, онда када ЧЕЗНЕТЕ да све буде онако као што је било некада.

Медена је била тако слатко мало кученце, а сада је постала велики пас, предиван и феноменалан, али можда за мрвицу не толико забаван...

**ЗАБАВА? ЈА САМ ЗАБАВНА! ЈА
ОБОЖАВАМ ЗАБАВУ! ПОГЛЕДАЈ!**

Заправо, што сам више мислила на то и размишљала о томе, схватила сам једно: права истина била је...

Да је мој живот власнице пса постао помало ПРЕДВИДИВ.

Претпостављам да том мом осећању предвидивости није помагала чињеница да сам сада већ била у петом разреду, што је сасвим одрасло и озбиљно место у свеопштем поретку школског живота. Изгледало је као да оног тренутка када пођете у пети разред, учитељи одлуче да треба да вам дају двоструко више домаћих задатака у односу на оно сачим може разумно да се очекује да се носи једно нормално људско биће. Мислим, знам да ћу у летњем семестру имати две цифре, другим речима имаћу десет година, што је сасвим океј, јер тада Ејприл више неће моћи да ме зове дериштем. Али зашто је то такође значило да ћу морати да знам да набројим све реке у земљи и датуме када су сви они најразноразнији освајачи одлучили да дођу и боре се свуда по свету? Коју стварну корист од тих информација има један просечан десетогодишњак? Било би много практичније када би нам наша наставница, госпођа Водерспун, рекла како да извучемо највише из екстремно МИНИМАЛНЕ количине џепарца коју ја добијам, или како да научимо све речи омиљене песме из филма Хај

скул мјузикл тако да могу да одем на аудицију за моју омиљену емисију на ТВ-у, Будуће звезде, и да не морам више да се ОСЛАЊАМ на сићушне количине џепарца пре свега.

ЧОВЕЧЕ, БАШ СИ СМОРИЛА...
ЗАР НИЈЕ ВЕЋ ВРЕМЕ
ЗА ШЕТЊИЦУ?

Сав тај домаћи не оставља много времена за СОЦИЈАЛИЗОВАЊЕ – другим речима, блејање с Моли или с било ким другим. Живот је био превише озбиљан.

Размишљала сам о овоме након једног посебно досадног дана у школи када је мама дошла кући и рекла: „Облачи капут. Морамо да одведемо Медену на годишњи преглед, зар си заборавила?“

Јесам заборавила на то. Медена је требало да прими неке вакцине и да је прегледа ветеринар једном годишње, како бисмо проверили да ли су јој зуби у реду и да нема буве и да је њено опште здравље, хм, углавном здраво и добро.

Када смо стигле, из чекаонице је допирало још горе комешање него иначе. Мама

је ухватила мој поглед док смо улазиле и рекла:
„Каква галама!“

„Да“, сложила сам се. „Неко би помислио да је куга катастрофалних размера погодила читаву регију и да су се због ње све животиње у окружењу разболеле као папагаји.“

ИЈАО, БОЛЕ МЕ УШИЦЕ.

На крају се испоставило да је у чекаоници стварно био један папагај! Да је још био и стварно болестан, изјела бих свој капутић, али он уопште није деловао болесно. Био је много бучнији него што би обично болесна особа или животиња била. Говорио је страшно гласно, и то неке прилично непристојне ствари о људима из чекаонице.

„Види какве уши има!“ рекао је, а ја сам сигурна да је кљуном показао тачно у правцу једног човека са толико великим ушима да бисте лако могли да помислите да је Дамбо или нешто слично.

Обично би ми све ово било невиђено смешно. Међутим, нисам била расположена

за смејање. Било ми је страшно досадно. Као и Меденој.

ЈОШ ЈЕДАН ДАН, ЈОШ
ЈЕДАН ПАПАГАЈ ГРАКЋЕ.

„Медена“, обратила сам јој се док је лешкарила на поду и стрпљиво чекала, „ако мислиш да је седење у чекаоници ветеринарске ординације досадно, треба да знаш да имаш много среће што ниси девојчица која иде у пети разред и која мора да сабира разломке и памти ко је Беовулф.“

БЕО-ВУК? ЗВУЧИ СКРОЗ ДОБРО!

„Ко то нама има велику њоњу?“ грактао је папагај, овог пута уперивши кљун ка једном човеку који је изгледао као клоун који има слободан дан али је заборавио да скине део своје опреме.

„Ниси се баш прославио с овом!“ скичао је према човеку који је седео поред жене која није била баш најлепша представница женског рода, чак и кад бисте се стварно потрудили да будете добри и покушали да смислите да кажете нешто лепо.

Баш у тренутку када је изгледало да ће чова са оним ушесима дохватити кавез са папагајем и треснути га о зид чекаонице, ушао је још један човек и сви су се, па чак и дугоухи чова, окренули и узвикнули: „Ааааах!“

Медена је подигла поглед, благо заинтересована, а затим брзо поново спустила главу на под.

ЧЕМУ ТОЛИКА ФРКА?

Човек је имао најсићушнију, најпуфнастију, најнежнију гомилицу у рукама. „Види, мама, види!“

прошапутала сам. Али мама је већ гледала, а на лицу је имала израз који нисам видела још од... па још од времена када је Медена била сићушна и нежна пуфница.

„То је штене!“ мама је процедила, што је било сасвим непотребно јер смо сви то могли да видимо.

ХЕЈ! ЈА БОЉЕ ИЗГЛЕДАМ
ОД ТОГ МАЛОГ СЛИНАВЦА...

„Јао, мама, сећаш ли се када је Медена била толицка?“ прошаптала сам.

Мама је климнула главом. Потом је уздахнула. „Баш сам се разнежила“, признала је.

„Зашто?“ питала сам, водећи рачуна да не подижем глас. Надала сам се да се неће баш стварно скроз разнежити овде, на јавном месту. На скали смртно бламирајућих родитељских тренутака, то би највероватније добило бар милион поена.

Међутим, то уопште није било важно. Сви у просторији гугутали су око штенета, а папагај је крештао: „Алооо! Алооо! Видите ме, видите ме!“ најскичавијим могућим гласом.

„Па, Медена је сада велика девојка. Ти имаш десет година – ДЕСЕТ! Једва да могу да поверујем у то. А када је Ејприл у питању... ретко је и виђам ових дана, што због оног њеног посла у адвокатској канцеларији што због тога што проводи много времена са Ником. Све моје девојке су одрасле.“

Скоро да ми је стварно помало било жао маме. Деловала је заиста тако тужно. Загрлила сам је док смо обе бленуле у оно сићушно кученце.

Тада је Медена устала и олизала мамину шаку. Као да је и она хтела да је загрли и утеши.

И ДАЉЕ СИ МОЈ ОМИЉЕНИ ЛИК!

А тада ми је на памет пала једна
тотално инспиративна идеја.

„Хеј, мама, а зашто не бисмо узеле још једно
кученце?“ питала сам.

Мама се окренула и погледала ме,
разрогачених, сузних очију, а ја сам била
страшно поносна на себе што сам тако
мегабрзо избила са запањујуће интелигентним
и разумним решењем за мамину разнеженост.

„Још једно кученце?“ поновила је. „Не бих
рекла, Самер Холи Лав.“

2.

КАКО ДА СЕ ДОСЕТИШ ДРУГЕ МОГУЋНОСТИ

Била сам скроз забезекнута мамином тотално разочаравајућом реакцијом на моју бриљантну идеју. Широм сам отворила уста од изненађења, али нисам имала времена да смислим прикладан одговор јер се у том тренутку појавио Ник и позвао нас да уђемо због Медениног прегледа.

Пошле смо за њим у собу за консултације, у којој се ветеринар консултује са животињама како би установио шта их мучи. (Иако је за мене потпуна непознаница како једно стварно људско биће може да прича са стварном животињом, осим ако није развио чаробне моћи некога ко може да разуме језик разних животиња као што то могу људи у филмовима и причама.)

ЈА СВЕ ВРЕМЕ ПРИЧАМ СА
ТОБОМ, А ТИ МЕ НИКАДА
НЕ СЛУШАШ!

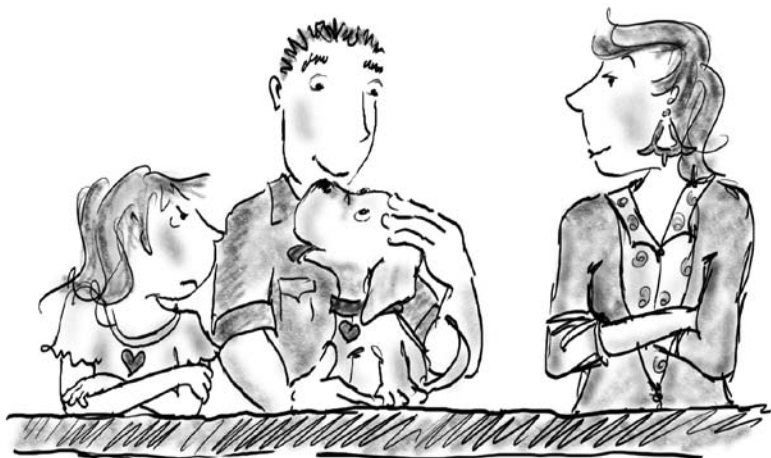

Док смо улазиле, шапнула
сам мами: „Не видим зашто је идеја да имамо
још једног пса толико страшна.“

Мама је процедила: „Нећемо сад о томе,
Самер.“

„Шта се дешава?“ питао је Ник. „Јесам ли ја
то управо чуо како причате нешто о томе да
ћете узети још једног пса?“

„Не, не, ништа слично томе“, одговорила је
мама, наместивши онај лажни осмех на лице
као што то одрасли увек раде када желе да
прикрију да су изнервирани.

„Нисмо још лепо попричале о томе“, рекла сам упутивши мами ПОГЛЕД ПУН БЕСА.

Ник се насмешио. „О, тако значи.“ Погледао је у Медену и помазио је по глави. „Довољан је један пас када је леп као ова девојчица овде, зар не?“

Медена је склопила очице и приљубила се уз Ника.

ОВАЈ ЧИКА ДИВНО СЕ МАЗИ.

Мама је необично живахно климнула главом. „Апсолутно. Хоћу да кажем, знам да је Медена помало усамљена понекад кад ми изађемо, али једноставно не могу да поднесем да још једном пролазим кроз сву ону кућну дресуру и жвакање и незгоде на тепиху...“

Дубоко сам уздахнула.

Ник ме је погледао. „Твоја мама је у праву, Самер, да знаш. Два пса у кући много су већа одговорност него један пас. Запамти: двоструки хаос, двоструки рачуни за ветеринара...“

„Океј!“ прекинула сам га (што је било прилично непристојно, знам, али зашто је Ник то радио, тако отворено стао на мамину страну?). „Али малочас смо виделе једно предивно штене у чекаоници и због тога сам постала толико

носталгична, па чак је и мама признала да јој је жао што су њене девојке порасле и често их нема, а посебно Ејприл зато што све своје слободно време проводи са тобом...”

„Самер!“ мама само што није скочила на мене, а образи су јој благо поцрвенели.

Шта сам сад погрешно рекла?

Чинило ми се да је и Ник благо поцрвенео, из неког мени потпуно чудног разлога. Сагнуо се да помази Медену. Шта је то данас са овим одраслим људима? помислила сам збуњено. Очигледно су комуницирали на другој таласној дужини, оној коју млади људи не разумеју, млади који су, одувек сам била уверена у то, много много нормалнији од њих. Због тога сам игнорисала њихове румене образе и рекла: „Онда, хоћемо ли прећи на вакцинисање већ једном?“

„Наравно“, рече Ник. „Само да сачекамо сестру. Значи, ово данас је само контрола? Не треба да обратим пажњу ни на шта посебно?“

„Не, Медена је стварно добро, сасвим је здрава“, поносно сам изговорила.

„Свакако јесте један предиван лабрадор“, рекао је Ник, а потом устао и пришао ормарићу на зиду како би извадио вакцину. „Знате шта? Можда би требало да размислите о томе да

